

Madame Esvelt s'ha instal·lat al Casalot, una mansió del poble de Sant Repunt que feia molts anys que estava abandonada. És una baronessa tibada que tracta a tothom amb menyspreu, i que té l'obsessió d'estar prima i estrenar cada dia un vestit nou. Al cap de pocs dies, l'Arlet descobreix que en Mau, el seu millor amic, i molts altres nens del poble, cada nit es lleven somnàmbuls i es dirigeixen al Casalot.

Què els fa, allà dins, la Madame, que quan en surten estan tots mig encantats?

MADAME ESVELT

CARLES SALA i VILA

IL·LUSTRACIONS D'ANNA BAQUERO

MADAME ESVELT CARLES SALA i VILA

cruïlla

MADAME ESVELT

CARLES SALA i VILA

IL·LUSTRACIONS D'ANNA BAQUERO

fundación sm

La Fundación SM destina els beneficis de les empreses SM a programes culturals i educatius, i fa atenció, especialment, als col·lectius més vulnerables.

Si vols saber més coses sobre els programes de la Fundación SM, entra a **www.fundacion-sm.org**

cruilla.cat

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Primera edició: octubre de 2023

Direcció editorial: Berta Márquez

Edició executiva: Anna Pauner Escudé

Coordinació editorial: Dolors Ortiz i Perpinyà

Direcció d'art: Lara Peces

© 2023, Carles Sala i Vila, pel text

© 2023, Anna Baquero, per les il·lustracions

© 2023, Editorial Cruïlla

Roger de Llúria, 44 - 08009 Barcelona

www.cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-5577-9

Dipòsit legal: B-8543-2023

Imprès a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra

*A tots els nois i noies que lluiten
perquè la Madame no se surti amb la seva.*

Carles Sala i Vila

«Són els vestits que han de ser a mida dels cossos
i no pas els cossos a mida dels vestits!»

Arlet Boixet

1 Can Didal

L'Octavi Bemoll feia molts anys que ensenyava a tocar el violí. Molts. Més de deu. I de vint. I de trenta i tot. I durant tot aquell temps havien passat per les seves mans –o per les seves cordes– alumnes de tota mena: alumnes aplicats, alumnes deixats, alumnes atents, alumnes distrets, alumnes seriosos, alumnes riallers... Però mai no n'havia tingut cap de tan somiatruïtes com l'Arlet Boixet.

I és que l'Arlet Boixet es passava el dia imaginant tot allò que es pugui imaginar. Imaginava què faria si li sortissin un parell d'ales, què diria si sabés parlar amb els gats, a què es dedicaria si fos alta com una geganta, on es ficaria si fos esquifida com una puça...

Aquell primer vespre d'estiu, amb el violí en una mà i l'arquet a l'altra, l'Arlet es distreia mirant per la finestra de l'estudi del professor Bemoll. Feia dies que no contemplava aquell paisatge, tants com feia que no veia cap dels seus amics. L'última setmana de curs havia arreglat un mal de panxa d'aquells que t'obliguen a fer bondat tant si vols com si no vols, i havia hagut de deixar de banda tant les lliçons de l'Octavi com les darreres classes de l'escola.

–Has vist, Octavi? Hi ha llum a la torre del Casalot –va dir l'Arlet assenyalant la llunyania–. És ben estrany... Juraria que no hi viu ningú.

–Dona, algú s'hi deu haver mudat... –va fer el professor tot desplegant el faristol.

-Vols dir? Fa poc hi vaig passar per davant i el jardí estava ben abandonat. I jo, si anés a viure a un lloc així, el primer que faria seria arreglar el jardí!

-Tu potser sí, però hi ha gent que seria l'últim que faria -va puntualitzar l'Octavi-. Au, ves preparant la partitura, Arlet.

-Potser aquella claror és el reflex de la lluna a la finestra.. -va continuar la nena amb el nas enganxat al vidre.

-Podria ser... -va fer el professor, pacient.

-O qui sap si s'hi han aplegat totes les cuques de llum del poble per celebrar que ha arribat l'estiu! T'imagines que bonic? Desenes de cuques de llum! O centenars! O milers!!!

-Sí, seria preciós, però si no t'espaviles una mica et cridaran per baixar a sopar i encara no hauràs tocat ni una nota!

I és que l'Octavi no era només el professor de violí de l'Arlet. També era un bon amic de la família i, des de feia un grapat d'anys, el veí que habitava les golfes de can Didal, l'edifici on des de temps immemorials vivia i cosia la nissaga dels Boixet.

Can Didal era l'edifici més alt del poble, fins i tot més que la torre del Casalot. I també era el més estret. I probablement, també el més tort.

Com passa sovint amb les cases velles, no s'havia construït d'una tirada, sinó de mica en mica; i de baix cap a dalt, és clar. S'havia començat pel taller de costura; s'havia continuat amb l'habitatge de l'àvia Filomena i l'avi Filemó; s'hi havia afegit el de l'Arlet i la mare; i, finalment, com si es tractés d'un barret, s'hi havien construït les golfes, el lloc on ara vivia l'Octavi.

I a més a més, al llarg de tot aquell temps, havia anat creixent al voltant de l'edifici allò que més embellia can Didal: el preciós roserar de l'àvia Filomena.

Era justament des del banc del roserar, que aquella nit l'Arlet contemplava el cel.

Sempre l'havia fascinat la nit; pels estels, per la calma, per l'olor, per les remors que interrompien el silenci... I perquè, tant si estava desperta com si dormia, era el moment del dia en què els somnis li brollaven amb més força.

En aquella ocasió, precisament, mentre contemplava la lluna, l'havia captivat un d'aquells somnis; un que semblava fàcilment realitzable: havia somiat que era l'endemà, que sortia finalment de casa, i que, després de molts dies, tornava a veure els seus estimats amics; i molt especialment, en Mau, el seu amic de l'ànima.

Aquest cop, però, ni la mateixa Arlet Boixet es podia imaginar el que estava a punt de succeir.